

твѣ, но жалость негова абіе ся притвори на радость. Добротворный оный звѣрь, удави Тигръ-ать, и послѣ сѣдна на колѣни до нозѣтъ на челоуѣка, кого освободи уже отъ предлагаща-та смерть. Онѣ побужденѣ изъ признательность навѣде ся да помилува звѣря, но чу гласа, кой говоряше, “едно добро дѣло никогда не остава безъ мздовоздаяніе:” и при тева виде у предѣ себе си едно красно кученце Любимѣ възблагодаренѣ за свое-то преобразование изяви свою радость чрезъ свое-то радваніе пазителю, кой като го взе въ руцѣ-те си занесего царю и приказа чудество-то, царицата возлюби кученце-то. За то Любимѣ бы былѣ, благощастенѣ ако бы могль да забора-ви че прежде е былѣ челоуѣкъ, и царь. Царица-та ѣ бѣше драго, но поноже ся бояше да не бы порастнало по вышше, совѣтува ся отъ лѣкари-те на Двора, кои и отговориха и казаха че не треба да му дава за яденѣ друго нищо освенѣ мало хлѣбѣ. Окаянный Любимѣ мреше отъ гладѣ, но требуваше да има терпѣніе. Единѣ день, споредѣ обычай дадоха хлѣбеца му да си похапне, поиска му ся да поиде въ дворецова-та градина за да го изяде та-